

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ НЯКОЙ ДЕН...

chitanka.info

Някой ден ще се събудиш и ще откриеш, че аз вече не мисля за теб. Ще го усетиш в лъчите на слънцето, което ще е натъжено от пилсата на усмивката ми. Ще го почувстваш във вятъра, който вече няма да разнася стиховете и разказите ми. Ще видиш как дърветата са с окапали от студения ми поглед листа. Кожата ти ще настръхне, усетила, че вече никой не се е закълел да те пази. Ще усетиш как цветовете не са същите, а са помръкнали като в отдавна избелял вестник.

Ще го научиш от моите приятели, тръгнали на погребението ми.

Ще останеш много изненадана, защото всички тези промени, които може би ще горят в мозъка ти, преди са били невидими за теб. Невидими, защото е много трудно да обясниш на слепец колко е красив залезът, на глух — колко прекрасна е песента на птичките в пролетната гора, а на каменната статуя — какво е любов. Така старият дъб никога не би могъл да обясни на розата какво е пролет, понеже всичко, което тя е виждала, е късна пролет. Затова той никога нищо не обяснява. Просто стои и мълчаливо се любува на алената ѝ красота. Той знае, че лятото ще дойде... че розата ще увехне... че той все още ще е тук, а нея вече няма да я има... знае, че е безполезно да си мисли или да говори каквото и да било... затова мълчи и единствено от време на време ѝ прави завет, когато завали градушка или лъчите на слънцето станат прекалено непоносими.

Някой ден може би ще разбереш за какво става дума. Може би ще е след година, сто или никога. Може би тогава ще дойдеш на гроба ми, ще оставиш до надгробния камък една почерняла като болка роза и ще вземеш едно листо от стария дъб, пораснал до купчината пръст, която някога съм бил аз. В това листо ще съм целият аз: усмивката ми, погледите ми, гласът ми... любовта ми. Може би то ще успее да те опази от всички грешки и последствия, които са се струпвали отгоре ми през годините... или поне от най-опасните, от които боли като локва разтопено желязо, излято на мястото, където доста отдавна се е намирало сърцето.

Трудно ли е да повярваш, че на света няма такова нещо като чиста, искрена, неоцапана с плътски помисли любов? Понякога е лесно. Вярно, че когато всичко рухне, когато човекът отсреща те отблъсне, понеже мисли, че всички мъже са еднакви и се интересуват единствено от секс... или пък той е този, който търси именно

краткотраен флирт и/или бурна нощ... вярно е — тогава има болка. Страшна болка, съизмерима единствено със средновековните инквизиторски трикове. Не че преди не е имало болка. О, не! Нека този, чието сърце не се е сгърчвало от болезнена наслада при вида на малко бяло облаче, слънчев лъч, полъх на вятъра или каквото и да е, в което той да е забелязвал нещо от чертите на онази в сънищата му, нека той се изправи и каже: „Аз не съм живял истински!“ ...

Някой ден... някой ден... някой ден... Как един човек може да съчетае в себе си едновременно мазохизъм и оптимизъм? Как може едновременно да се наслаждаваш на сладката болка и в същото време да се надяваш, че тя все някой ден ще спре, за да отстъпи мястото си на другата, още по-неизмерима сладост? А ако прибавим към това и реализма, който неумолимо подсказва, че това няма да се случи никога, бъркотията става просто невероятна.

Но докато не настъпи краят на този хаос, който неизменно приключва или с рай, или с ад... докато не дойде онзи прословут „някой ден“, какъвто и да е той и каквото и да ми донесе... докато съм все още жив и химикалката все още пише... нищо не може да ме спре да ти изпращам тайните си целувки по вятъра, скритите си погледи по слънчево, докосванията и прегръдките си по лунните лъчи, както и стиховете си, вплетени в аромата на една роза.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.